

Jutlus Nõos P, 09.12.18 kell 11.00, II adventipühapäev

Lektsioonid: Ho 2:20–22; 1Pt 1:13–17

Pihikõne: Gl 6:9

Jutlus: Lk 21:25–33

Laulud: 189 (1–4); 373 (1–2, 3); 231 (1–3); 10 (1–4)

Ja päikeses ja kuus ja tähtedes on siis tunnustähti ja maa peal on rahvastel kitsikus ja nõutus merekohina ja veevoogude pärast. Inimesed jäävad hingetuks maailma peale tulevate sündmuste kartuses ja ootuses, sest taeva vägesid kõigutatakse. Ja siis nad näevad Inimese Poega tulevat pilve sees väega ja suure hiilgusega. Aga kui kõik see hakkab sündima, siis tõstke oma pea ja vaadake üles, sest teie lunastus läheneb!” Ja ta rääkis neile võrdumi: „Vaadake viigipuud ja kõiki puid: kui nad juba pakatavad, siis seda nähes te tunnete iseenesest, et suvi on juba lähedal. Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda sündivat, tundke, et Jumala riik on lähedal! Tõesti, ma ütlen teile, see sugupõlv ei kao, kuni kõik on sündinud. Taevas ja maa hävivad, aga minu sõnad ei hävi.

Täna tähistame teist adventipühapäeva. Advent, nagu arvatavasti kõik teame, tuleb ladinakeelsest sõnast *adventus*, mis tähendab 'tulemist', 'saabumist', veelgi täpsemalt 'juurde tulemist'. Issand tuleb meie juurde. Kuidas ta aga tuleb?

Tavaliselt räägitakse kolmest tähendusest, kuidas Issand meie juurde tuleb.

Issanda esimene tulemine on see, mida me tähistame jõulupühade ajal. See on n-ö Issanda ajalooline tulemine. Me teame, et natuke enam kui 2000 aastat tagasi sündis Petlemmas Jeesuse nimeline poisslaps, kes osutus Jumala Pojaks. Öeldakse, et Jumal sai siis inimeseks. See on aga täiesti ajalooline sündmus, sest Jeesuse-nimelise isiku elu on dokumenteeritud. Neid dokumente pole palju, kuid nad on piisavad, et hajutada kahtlused Jeesuse kui ajaloolise isiku olemasolu suhtes. Loomulikult ei usu kaugeltki kõik, et see Jeesuse nimeline isik oli Jumala Poeg. Kuid see polegi meile praegu nii tähtis: meie oleme siia kirikusse tulnud usus, et see nii oli. Jeesus on andnud kõigi Temasse uskujale uue elumõtte – maine elu kui ettevalmistus igaveseks eluks Jumala juures.

Nõnda siis ootame me adventiajal esmalt selle Jumalinimese, Jeesuse Kristuse sünnipäeva. Me valmistame end selleks tähtsaks ja pidulikuks sündmuseks ette. Proovime ise paremad olla ja ka teistele head teha. Kuna Jumala inimesekssaamine Jeesuses Kristuses on meie jaoks ülim kingitus, siis tahame tänutundest teha kingitusi ka teistele ja teised teevad neid ka meile.

Teine tulemine, millele adventiajal mõeldakse, on Jeesuse tulemine inimeste juurde, keda Jumal alles tahab kutsuda uskuma Jeesusesse Kristusesse. Jeesus Kristus ütleb: „Ennäe, ma seisan ukse taga ja koputan. Kui keegi kuuleb mu häält ja avab ukse, siis ma tulen tema juurde sisse ning söön õhtust temaga ja tema minuga.“ (Ilm 3:20) See tähendab, et Jeesus Kristus koputab kõigi meie südameuksele. Kui me ta sisse laseme, siis jääb ta meie südamesse ja me suudamegi uskuda, et ta tõesti elab. See saabumine on ühekordne ja lõplik sündmus, mis väljendub ristimises vee ja vaimuga. Kui laseme end ristida täiskasvanutena, siis avame Jeesuse koputuse peale oma südameukse ise. Kuid laseme ristida oma lapse, siis sellega on Jumal andnud meile oma voli avada talle lapse südameuks meie ja ristivanemate usu peale.

Meie südameuksele on Jeesus kord koputanud ja meie oleme Ta sisse lasknud. Meie oleme lasknud ristida ka oma lapsed. Ent on veel palju inimesi kelle südameuksed pole veel Jeesuse koputuse peale lahti läinud. Ja adventiajal peame me mõtlema Jeesuse saabumisest ka nende juurde. Me peame palvetama nende eest, et nad leiaksid julgust oma südameuks Jeesusele avada

Ja kolmas tulemine, millele adventiajal mõeldakse, on see, et Jeesus Kristus, kes praegu on Ülestõusnuna oma Isa, Jumala juures, tuleb aegade lõpus tagasi. Kuna see sünnib, ei või meie teada, aga Jeesus ütles oma jüngritele, et ta tuleb kindlasti.

Täna sel teisel adventipühapäeval räägitakse traditsiooniliselt just sellest ülestõusnud Kristuse taastulemisest. Meie jutlusealune kirjakoht Lk-st kirjeldab ajamärke, mis seda ette ennustavad. Jeesus ütleb: „Ja päikeses ja kuus ja tähtedes on siis tunnustähti ja maa peal on rahvastel kitsikus ja nõutus merekohina ja veevoogude pärast. Inimesed jäävad hingetuks maailma peale tulevate

sündmuste kartuses ja ootuses, sest taeva vägesid kõigutatakse.“ See on mõistatuslik tekst. Ma arvan, et kõigil aegadel on inimesed leidnud märke, mis Jeesuse kirjeldusega kokku langevad. Nii ka meie aja inimesed. Astroloogid leiavad taevakehade paiknemises tunnustähti, mille alusel ennustatakse maailmalõppu. Sama ennustatakse ka muistete rahvaste kalendrite alusel. „Merekohinat ja veevooge“ võivad soovijad näha kliima soojenemises, mille tagajärjel sulavad liustikud, tõuseb ookeani veetase ja tekivad hiidlained. Ja seda, et inimesed „kardavad ja ootavad maailma peale tulevaid sündmusi“, näeme ka praeguses maailmas. Erutab ju praegu paljude meeli nn rändekriis.

Aga, kallid sõbrad, võib-olla just tänu nendele tulevikuohtude märkidele me suudamegi mõista advendi mõtet paremini ja tõelisemalt! Muidu ehk ei meenutakski me lisaks advendi ülaltoodud kahele tähendusele – jõuludele ja kiriklikule misjonitööle – ka kolmandat, Kristuse taastulekut. Sest just see sündmus lõpetab kristlaste jaoks selle maailmaajastu. Kui toimub veel katastroofe kosmoses, looduses ja ühiskonnas, siis see ei saa tähendada päris lõppu niikaua, kuni Jeesus Kristus tagasi ei tule.

See jutt ei lohuta tõenäoliselt neid, kes kardavadki neid kohutavaid sündmusi, mis kujutletava maailmalõpuga kaasneda võivad. Kuid, sõbrad, mis on siis kohutavam: kas lõpuaja sündmused või viimne kohus, mis algab pärast Kristuse tulekut? Katastroofides hukub võib-olla palju inimesi, kuid see on ajutine. Kui me usume Kristusesse, siis teame, et surm on võidetud. See nn esimene surm ei tee meile mingit kahju. Sest „kas me nüüd elame või sureme – me oleme Issanda päralt“ (Rm 14:8). Palju täbaram lugu on siis, kui meid viimses kohtus ei leita olevat Eluraamatusse kantud ja meie osaks saab teine, ehk igavene surm tulejärves.

Aga sellest oli juba juttu kirikuaasta lõpul ja ma ei taha rõõmsal ootusajal seda üelii rõhutada. Tahaksin rõhutada sõna, millega Jeesus meie kirjakohta lõpetab: „Taevas ja maa hävivad, aga minu sõnad ei hävi.“

Mõni võib küsida: mis on meil neist Jeesuse sõnadest kasu: ega me siis „taeva vägede kõikudes“ ei saa nendest kinni hakata? Aga justnimelt saame! Kui Jumal on meie jaoks maailma Looja, siis me teame hästi, et maailm sündis Jumala sõnast. Mitte sellest, et Jumal kogus materjale ja hakkas siis nendest maailma ehitama. Ei, materia ise sündiski sõnast! Sõna on enne materjali, enne asju. Sellises valguses on maailmalõpu kartuses meile kõige väärtuslikumad mitte toidutagavarad ega turvaline peidik, vaid piibliraamat. Sest selles on kirjas Jumala sõna, mis on loonud taeva ja maa.

Kuidas me täpselt neist sõnadest kinni saame hakata, ei peagi me ette kujutama. Siin on vaja usaldada Jumalat. Kui meie elu aluseks on Pühakiri, mida loetakse ja tõlgendatakse Kristuse koguduses, ning sakramendid, mida jagatakse sealsamas, siis oleme osaduses Jumala hävimatu sõnaga.

Nõnda ei muuda advendi- ja jõuluaega täiuslikuks mitte jõuluvana või kingitused või kuuse ehtimine või mõni muu tore jõulukomme või kõik need kokku. Isegi mitte ainult Jeesuse sünnipüha tähistamine ja paganate misjoneerimine. Advendi- ja jõuluaja muudab täiuslikuks see, kui julgeme oodata kõiki kolme Jeesuse saabumist: Jeesuse sündi, tema tulekut meisse või meie ligimesse ja tema taastulekut aegade lõpul.

Kui me usaldame Jumalat, siis muutub advendiaeg – vaatamata maailmalõpuennustustele – meie jaoks alati rõõmsaks ja rahulikuks ootusajaks. Ka seekord.

Aamen.